

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/72/2024
Identifikačné číslo spisu: 1221010981
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Zeleňaková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1221010981.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Dušana Szabóa a JUDr. Dušana Krč - Šeberu, v trestnej veci obvineného Z. Z., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 14. októbra 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. júna 2022, sp. zn. 3 To 53/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. Z. odmieta.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej tiež „okresný súd“ „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 7. marca 2022, sp. zn. 4 T 119/2021 uznal Z. Z. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„v presne nezistenom čase dňa 13.9.2021 od 04:00 hod. do 04.14 hod., v Z. v byte č. XX situovanom na 1. poschodí oproti schodisku vpravo na V. XXXX/X, označený menovkou Q. K., pod vplyvom alkoholu a po predchádzajúcej slovnej hádke v spálni s poškodenou - manželkou ohľadom jej predčasného ukončenia tehotenstva, sa jej vyhrážal slovami, že ju poleje kyselinou, že ju zabije a následne poškodenú fyzicky napadol a to tým spôsobom, že ju v obývacej miestnosti zhodil na zem a začal ju kopať, odkiaľ sa poškodenej podarilo presunúť na balkón, kde po chvíli za ňou obvinený prišiel s nožom v ruke, zhodil poškodenú na dlažbu balkónu a začal ju do tela opakovane bodáť nožom, na čo poškodená začala kričať o pomoc, brániť sa a kričať, že on ma zabije, on ma bodá, pričom po chvíli obvinený upustil od útoku a odišiel z balkóna, kde sa následne po chvíli vrátil s nožnicami v ruke a začal opakovane nožnicami bodáť do tela poškodenú, pričom prestal až po tom, čo ho francúzskou barlou udrela po chrbte Q. K., ktorú následne sotil, v dôsledku čoho Q. K. spadla na zem, následne sa presunul do spálne a potom odišiel z bytu, čím spôsobil poškodenej W. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, X., bodnú ranu brucha vpravo nad pupkom 3 cm širokú zasahujúcu do dutiny brušnej,

bodnú ranu nad pupkom laterálne (bokom od prvej) 3 cm širokú, zasahujúcu do dutiny brušnej, bodnú ranu v ľavom podbruší 1 cm dlhú, siahajúcu do podkožia, bodnú ranu ľavého prsníka v dolnom kvadrante 1 cm dlhú, siahajúcu 3 cm do podkožia, bodnú ranu v oblasti pravej pazuchovej čiary v okolí 10. rebra vpravo, bodnú ranu ľavej pazuchy 3 cm širokú do hĺbky 5 cm bez poškodenia nervovocievneho zväzku pazuchy, bodnú ranu pravého stehna, bodno-reznú ranu pravého ramena 8 cm širokú, porušujúcu svalové obaly pravého ramena, bodnú ranu v oblasti ľavej lopatky 3 cm dlhú, bodnú ranu v pravej bedrovej oblasti 1 cm dlhú povrchovú, bodnú ranu zadnej časti pravého ramena, pomliaždenie hrudníka s krvácaním do pohrudničnej dutiny a zlomeninu 10. rebra vpravo, ktoré si vyžiadali urgentnú operačnú revíziu a následnú predpokladanú dobu liečenia 28 dní s tým, že u poškodenej nie je predpoklad trvalých následkov okrem početných jaziev".

2. Súd prvého stupňa obvinenému podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 5 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 14. júna 2022, sp. zn. 3 To 53/2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

4. Proti tomuto rozsudku podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jaromíra Šmátralu, PhD., vo svoj prospech, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

5. V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že súd prvého stupňa, ale ani krajský súd, podľa jeho názoru, nezohľadnili skutočnosť, že je zo spáchania stíhanej trestnej činnosti usvedčovaný iba výpoveďou poškodenej s tým, že oba súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, a to jednostranne v jeho neprospech, porušiac ustanovenia Trestného zákona, keď skutok nesprávne právne kvalifikovali, pričom pochybenia v trestnom konaní neboli napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

6. Podľa názoru obvineného súd prvého stupňa a ani krajský súd nevysvetlili podstatný rozpor vo výpočte zranení poškodenej v uznesení o vznesení obvinenia z 13. septembra 2021, sp. zn. ČVS: ORP-963/1-VYS-B2-2021 oproti znaleckému posudku vypracovanému 14. októbra 2021 znalcom MUDr. L. M., MPH, ktorý obsahoval aj zranenia neuvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Dovolateľ v tejto súvislosti uviedol, že v znaleckom posudku „pridané“ zranenia značne skresľujú celkový pohľad na prípad, pretože v takom počte je negatívne skreslená predstava intenzity údajného útoku a negatívne ovplyvňujú aj teóriu vzniku hlavne pôvodu zranení, z čoho obvinený vyvodil, že pre tento rozpor by mal byť znalecký posudok považovaný za dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom.

7. Za ďalší dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom, je podľa názoru obvineného potrebné považovať interpretáciu výpovede očitej svedkyne Q. K., ktorá výpoveď jednoznačne popiera (podľa názoru dovolateľa), že by mal spáchať skutok, za ktorý bol odsúdený, hoci súd prvého stupňa a aj krajský súd výpoveď menovanej svedkyne použili ako dôkaz v jeho neprospech. Za dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom napokon obvinený považoval aj to, že orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd prvého stupňa a krajský súd ignorovali jeho ťažké zdravotné postihnutie v oblasti zraku s tým, že nebolo vykonané ďalšie dokazovanie zamerané na to, či bol vôbec fyzicky schopný, vzhľadom na jeho zdravotné postihnutie vykonať skutok, ktorý je mu kladený za vinu.

8. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený videl v tom, že mu bol

uložený trest mimo stanovenej trestnej sadzby, a to vzhľadom na skutočnosť, že v znaleckom posudku č. 41/2021 vypracovanom znalcom MUDr. L. M., MPH bolo v odpovedi na otázku č. 7 uvedené, že zranenia poškodenej nespĺňajú kritérium ťažkej ujmy na zdraví s tým, že neboli zasiahnuté vitálne dôležité orgány, pričom závery znaleckého posudku v odpovedi na otázku č. 9 vylúčili predpoklad trvalých následkov. Z uvedeného potom dovolateľ vyvodil, že v prípade preukázania spáchania stíhaného skutku by tento mal byť právne kvalifikovaný ako zločin podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon stanovuje podstatne nižšiu trestnú sadzbu ako pri zločine podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Uvedené skutočnosti potom, podľa názoru obvineného, zakladajú aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda nesprávne právne posúdenie skutku. Obvinený ešte doplnil, že nemohol byť spáchaný zločin podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebol riadne dokázaný úmysel a ani konanie, ktoré by smerovalo k dokonaniu tohto trestného činu, keďže absentujú objektívne dôkazy v jeho neprospech.

9. Ďalším dôvodom dovolania, napĺňajúcim ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je, podľa názoru dovolateľa, nesprávne použitie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, spočívajúce v tom, že súd prvého stupňa, ako aj krajský súd konali na základe spisu uzavretého bez riadneho objasnenia okolností svedkov v jeho prospech. Obvinený zároveň poukázal na závery znaleckého posudku vypracovaného MUDr. S. W., podľa ktorých bola u poškodenej zistená emočná nestabilita a ťažká ovládacia schopnosť spôsobujúce agresívne výpady u poškodenej s tým, že ďalšie vyšetrovanie poškodenej sa neuskutočnilo, pretože poškodená sa napriek riadnemu predvolaniu nedostavila k ďalšej znalkyni Mgr. O. M. v dôsledku čoho znalecký posudok vypracovaný nebol, a to napriek tomu, že znalecký posudok dala vypracovať vyšetrovateľka. Vyšetrovanie teda bolo ukončené bez vypracovania ďalšieho znaleckého posudku, pričom vyšetrovateľ návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol s odôvodnením, že ho môže vykonať aj súd, avšak súdy ďalšie znalecké dokazovanie nevykonali, čo podľa názoru obvineného, naplnia dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pretože je nezákonné nevykonať podstatný dôkaz, ktorý by mal objasniť otázku, či má poškodená sklon ku konfabulácii, či dokáže správne vnímať prežité skutočnosti a či ich dokáže správne reprodukovať tak, ako sa reálne uskutočnili a stali.

10. Obvinený ďalej uviedol, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zakladá aj nesprávne použitie ustanovenia o vznesení obvinenia, pretože uznesenie o vznesení obvinenia bolo predčasné, výpovede svedkov neboli náležitým spôsobom preverené, či sa zakladajú na pravde alebo nie, v dôsledku čoho nemohol byť ani riadne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu v akomkoľvek stupni pravdepodobnosti.

11. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku videl obvinený aj v nesprávnom použití ustanovení § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, keďže uznesenie o vzatí jeho osoby do väzby z 15. septembra 2021, sp. zn. 4 Tp 113/2021 bolo, podľa jeho názoru, nedôvodné, dôvody väzby už neexistovali, keďže sa opierali o záver o spáchaní skutku na podklade nedostatočne odôvodnených skutočností, ktoré neboli náležite preskúmané a preverené. Podľa názoru dovolateľa dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku zanikli predložením jeho písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zároveň jeho žiadosti o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

12. Za ďalší dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku považoval obvinený nesprávne použitie ustanovenia o podaní obžaloby podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku, keďže výsledky vyšetrovania, podľa názoru obvineného, vzhľadom na absenciu objektívnych dôkazov, svedeckých výpovedí, pôvodnej výpovede poškodenej nedostatočne odôvodňovali jeho postavenie pred súd s tým, že súd si nespĺnil svoje zákonné povinnosti podľa § 238 ods. 1 a § 243 ods. 2 Trestného poriadku.

13. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený v tom, že jeho ustanovený obhajca si riadne neplnil svoje povinnosti podľa § 44 Trestného poriadku a nevyužil dostatočne všetky svoje zákonné práva, aby zabránil všetkým pochybeniam v jeho prípade.

14. Podľa názoru obvineného sa sudy nižšieho stupňa pri hodnotení dôkazov dôsledne neriadili ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nesprávne právne posúdili zistený skutkový stav, v dôsledku čoho je rozhodnutie založené na nezákonných dôkazoch, okresný a ani krajský súd, podľa názoru obvineného, nevenovali dostatočnú pozornosť skutočnosti, že ho usvedčuje len výpoveď poškodenej, ďalej skutočnosti, že nožnice podala svedkyňa K. sama poškodená, čo nasvedčuje tomu, že poškodená sa seba poškodzovala, navyše neboli zaistené žiadne daktyloskopické stopy a ani biologické stopy, čo podľa názoru obvineného jednoznačne preukazuje skutočnosť, že sa daného skutku nedopustil a ani ho nespáchal. Dovolateľ ďalej uviedol, že dôkazná situácia nepostačuje na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť jednoznačný a nepochybný záver o podstatnej skutkovej otázke, teda o tom, ktorá z dvoch verzii z hľadiska ustálenia zákonného znaku žalovaného trestného činu zodpovedá skutočnosti, verzia o seba poškodzovaní poškodenej nebola bez pochybností a jednoznačne vyvrátená, pričom poškodená sa mala obvinenému vyhrážať, že ak odíde, tak si ublíži a zároveň od obvineného bude požadovať bolestné. Tejto verzii, podľa názoru obvineného, nasvedčuje aj skutočnosť, že poškodená je ťažko závislá na alkohole a návykových látkach, najmä na metamfetamíne, z čoho pramení aj porucha jej osobnosti. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na § 2 ods. 4 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“, ale aj skutočnosť, že obvinenému musí byť vina preukázaná.

15. Obvinený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, pretože sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) a podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku.

16. K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vo vzťahu k väčšiemu rozsahu zranení poškodenej v znaleckom posudku oproti uzneseniu o vznesení obvinenia uviedol, že znalec vychádzal z lekárskejších správ a ostatných listín uvedených v znaleckom posudku, pričom totožnosť skutku ostala zachovaná. K obvineným namietanej interpretácii výpovede svedkyne Q. K. prokurátor uviedol, že k hodnoteniu tohto dôkazu sa dostatočne a vyčerpávajúco vyjadril súd prvého stupňa, ako aj krajský súd. K poukazu obvineného na jeho ťažké zdravotné postihnutie prokurátor uviedol, že počas vyšetrovania a ani konania pred súdom nebola preukázaná skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod na postup podľa § 228 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a pokiaľ ide o jeho obranu týkajúcu sa jeho fyzických schopností, dostatočne a vyčerpávajúco sa v tomto smere vyjadril súd prvého stupňa, ako aj krajský súd. Podľa názoru prokurátora nie je dôvodná ani argumentácia obvineného týkajúca sa uloženia trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, keďže sudy skutok správne právne kvalifikovali. Prokurátor ďalej uviedol, že tvrdenia obvineného o neplnení si povinností jeho obhajcu ostali v podobe všeobecných a nekonkrétnych tvrdení, navyše obvinený túto skutočnosť nenamietal najneskôr v odvolacom konaní. K ďalším dovolacím námietkam obvineného prokurátor poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací je viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a ktoré dovolací súd nemôže meniť a ani dopĺňať.

17. Prokurátor dospel k záveru, že podstatu dovolacích námietok obvineného tvorí jeho nesúhlas s ustáleným skutkovým stavom (jeho rozsahom a správnosťou) a s hodnotením vykonaných dôkazov, pričom obvinený analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdu prvého stupňa a krajského súdu a napáda spôsob hodnotenia dôkazov prezentujúc vlastné, opačné názory. Podľa názoru prokurátora námietky obvineného vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci nie sú opodstatnené, pričom skutok bol správne právne kvalifikovaný. Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

18. Obvinený na vyjadrenie prokurátora k jeho dovolaniu reagoval písomným podaním, v ktorom uviedol, že s vyjadrením prokurátora nesúhlasí a naďalej trvá na svojom dovolaní. Poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd uviedol, že na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čo si obvinený vysvetlil tak, že krajský súd svojvoľne rozhodol o dôvodnosti podania

dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, čím naplnil ďalší dôvod dovolania spočívajúci v tom, že nezákonne rozhodol vo veci, ktorá mu neprislúcha. Podľa názoru obvineného totiž krajský súd v odvolacom konaní nemohol dospieť k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné na základe nezákonného rozhodnutia. Obvinený preto žiadal, aby bol tento postup krajského súdu preskúmaný v rámci dovolacieho konania.

19. Dovolateľ sa k vyjadreniu prokurátora k jeho dovolaniu vyjadril aj prostredníctvom svojho obhajcu uvádzajúc, že zotrváva na svojom dovolaní, pričom vyjadrenie prokurátora považuje za účelové a tendenčné, nezohľadňujúce pochybenia súdu prvého stupňa a krajského súdu pri rozhodovaní o vine a treste. Obvinený vyjadril názor, že skutok bol nesprávne právne kvalifikovaný, v dôsledku čoho mu bol uložený trest mimo stanovenej trestnej sadzby, pretože poranenia poškodenej nespĺňajú kritériá ťažkej ujmy na zdraví s tým, že jeho konaním neboli zasiahnuté vitálne dôležité orgány.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal splnenie procesných podmienok na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako obvinený využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

21. V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa (R 57/2007).

22. Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

23. Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

24. Obvinený namietal naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

25. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku) a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia, preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

26. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie citovaného dovolacieho dôvodu je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

27. Obvinený ďalej namietal naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

28. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné podotknúť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020-I).

29. Zároveň je potrebné uviesť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie

dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3, veta druhá, Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4, veta tretia, Trestného poriadku). Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 3. mája 2023, sp. zn. 1 Tdo 20/2023).

30. Obvinený namietal aj naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

31. Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietat' neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Trest je uložený mimo sadzbu tak pri nedôvodnom prekročení hornej hranice príslušnej trestnej sadzby, ako aj nezákonným prelomením jej dolnej hranice, pokiaľ je dolná hranica v zákone určená. Najvyšší súd zároveň uvádza, že vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (R 58/2007-I. a S 5/2011).

32. Obvinený v podanom dovolaní napokon namietal naplnenie aj dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

33. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

34. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je najvyšší súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

35. K námietke obvineného o nesúlade medzi výpočtom zranení poškodenej v uznesení o vznesení obvinenia a výpočtom zranení uvedených v znaleckom posudku (poznámka - ktoré prokurátorka uviedla

aj v skutkovej vete obžaloby a ktoré sú uvedené aj v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa) najvyšší súd uvádza, že táto námietka by mohla naplniť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku za predpokladu, že by nebola zachovaná totožnosť skutku.

36. Z uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II o vznesení obvinenia z 13. septembra 2021, ČVS: ORP-963/1-VYS-B2-2021, vyplýva, že obvinený mal poškodenej spôsobiť nasledovné zranenia: tri bodné rany na bruchu, a to nad umbilikom vpravo približne o šírke 3 cm, ktorá zasahuje do brušnej dutiny, bodný kanál približne o šírke 3 cm, ktorý prebieha šikmo do brušnej dutiny, malú ranu približne 1 cm v ľavom hypogastriu, ktorá nezasahuje do brušnej dutiny, bodné rany v hrudníku, a to v oblasti ľavého prsníka približne 3 cm hlbokú, v prednej axilárnej čiare v oblasti 10-teho rebra približne 1 cm v podkoží, v oblasti ľavého podpazušia približne 5 cm hlbokú, ako aj malú bodnú ranu na pravom stehne a bodno-reznú ranu v oblasti bicepsu o hĺbke 1 cm, ktoré si vyžiadali urgentnú operačnú revíziu s presne neurčenou dobou liečenia minimálne 14 dní. Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že podklady pre špecifikáciu zranení poškodenej tvorili vstupné vyšetrenie, lekárske potvrdenie a operačný protokol.

37. Zo záverov znaleckého posudku č. 41/2021 vypracovaného 11. októbra 2021 znalcom MUDr. L. M., MPH vyplýva, že poškodená utrpela nasledovné zranenia: bodné a bodno-rezné rany trupu, horných končatín, chrbta a bedrovej oblasti, ktoré zasahovali do dutiny brušnej a ostatné boli lokalizované v nasledovných častiach jej tela - bodná rana brucha vpravo nad pupkom 3 cm široká, zasahujúca do dutiny brušnej, bodná rana nad pupkom laterálne (bokom od prvej) 3 cm široká, zasahujúca do dutiny brušnej, bodná rana v ľavom podbruší 1 cm dlhá, siahajúca do podkožia, bodná rana ľavého prsníka v dolnom kvadrante 1 cm dlhá, siahajúca 3 cm do podkožia, bodná rana v oblasti pravej pazuchovej čiary v okolí 10-teho rebra vpravo - povrchová, bodná rana ľavej pazuchy 3 cm široká do hĺbky 5 cm bez poškodenia nervovocievneho zväzku pazuchy, bodná rana pravého stehna, bodno-rezná rana pravého ramena 8 cm široká, porušujúca svalové obaly pravého ramena, bodná rana v oblasti ľavej lopatky 3 cm dlhá, bodná rana v pravej bedrovej oblasti 1 cm dlhá povrchová, bodná rana zadnej časti pravého ramena, pomliaždenie hrudníka s krvácaním do pohrudničnej dutiny, zlomenina 10-teho rebra vpravo. Zo znaleckého posudku č. 41/2021 vyplýva, že podklady na jeho vypracovanie tvorili okrem iného aj prepúšťacia správa z IV. Chirurgickej kliniky UNB Ružinov z 13. septembra - 18. septembra 2021, chirurgické ambulantné kontroly v UNB Ružinov z 23. septembra a 27. septembra 2021 a vstupné vyšetrenie na Centrálnom príjme UNB Ružinov z 13. septembra 2021.

38. Podľa § 2 ods. 15 Trestného poriadku Trestné stíhanie pred súdom je možné len na základe návrhu alebo obžaloby podanej prokurátorom, ktorý v konaní pred súdom obžalobu alebo návrh zastupuje.

39. Podľa § 278 ods. 1 Trestného poriadku Súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

40. Aby však súd mohol rozhodnúť o skutku pri zachovaní jeho totožnosti vo vzťahu k obžalobnému návrhu je tiež nevyhnutné, aby bola zachovaná totožnosť skutku aj z pohľadu skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia, t. j. musí byť zachovaná totožnosť skutku už v podanom obžalobnom návrhu vo vzťahu ku skutkovej vete uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia v zmysle § 234 ods. 2 Trestného poriadku.

41. Podľa § 234 ods. 2 Trestného poriadku Obžaloba sa môže podať len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie. Ak prokurátor mieni tento skutok posudzovať ako iný trestný čin, než ako ho posudzoval policajt, upozorní na to pred podaním obžaloby obvineného, obhajcu a poškodeného a zistí, či so zreteľom na zamýšľanú zmenu navrhujú doplniť vyšetrowanie alebo skrátené vyšetrowanie. Ak prokurátor nepovažuje navrhované doplnenie za potrebné, odmietne ho, urobí o tom záznam do spisu a vyzoomie osobu, ktorá návrh podala.

42. Skutok možno definovať ako určitú udalosť vo vonkajšom svete, ktorá spočíva v konaní človeka, ktorá môže mať znaky jedného alebo viacerých trestných činov, alebo nemusí vykazovať znaky

žiadneho trestného činu a táto udalosť je vymedzená v príslušnom akte orgánu činného v trestnom konaní (Mencerová, I., Mnohosť trestnej činnosti, Bratislava: C. H. Beck, 2013, str. 11) alebo ako jedinečný reálny dejový príbeh, ktorý má svoj začiatok, priebeh i zakončenie (JUDr. Ďurana, V., JUDr. Korgo, D., JUDr. Mašľanyová, D., Trestné právo hmotné - všeobecná časť, Vysokoškolské skriptá, 1995, str. 39).

43. Obžalovacia zásada uvedená v § 220 Trestného poriadku (poznámka - teraz § 278 ods. 1 Trestného poriadku), podľa ktorého súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, neznamená, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu a skutkom, uvedeným vo výroku rozsudku, musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie sa zmeniť len podstata skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku. (R 64/1973).

44. Účasťou obvineného na určitej trestne stíhanej udalosti, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného, je určená podstata skutku. Podstata skutku je zachovaná, ak je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku. (R 9/1997).

45. V prejednávanej veci z uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj z obžaloby prokurátorky a rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že obvinený spôsobil poškodenej zranenia tým, že ju fyzicky napadol tak, že ju v obývacej izbe bytu zhodil na zem a začal ju kopať a potom, ako sa poškodená presunula na balkón, ju poškodený zhodil na dlažbu balkónu, kde ju najskôr opakovane bodal do tela nožom a následne aj nožnicami a prestal až potom, ako ho francúzskou barlou udrela po chrbte Q. K.. Konanie obvineného, ktorým spôsobil poškodenej zranenia, je zhodne opísané tak v uznesení o vznesení obvinenia, ako aj v obžalobe a v rozsudku súdu prvého stupňa, teda totožnosť konania obvineného ostala zachovaná.

46. Zároveň je zachovaná aj čiastočná totožnosť následku, keď opis zranení poškodenej uvedený v znaleckom posudku zodpovedá zraneniam uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia (poznámka - podstatná časť zranení poškodenej je v znaleckom posudku totožná, len s presnejším opisom), pričom časť zranení poškodenej, uvedená v znaleckom posudku, v uznesení o vznesení obvinenia absentuje (bodná rana v oblasti ľavej lopatky 3 cm dlhá, bodná rana v pravej bedrovej oblasti 1 cm dlhá povrchová, bodná rana zadnej časti pravého ramena, pomliaždenie hrudníka s krvácaním do pohrudničnej dutiny, zlomenina 10-teho rebra vpravo). Čiastočný rozdiel medzi výpočtom zranení je však pochopiteľný, pretože vyšetrovateľ pri vyhotovovaní uznesenia o vznesení obvinenia vychádzal len zo vstupného vyšetrenia, lekárskeho potvrdenia a operačného protokolu, teda z podkladov zabezpečených v deň spáchania skutku, pritom znalec pri vyhotovovaní znaleckého posudku disponoval okrem vstupného vyšetrenia poškodenej aj kompletnými lekáorskými správami (prepúšťacia správa a následné kontroly u chirurga). Z uvedeného potom vyplýva, že totožnosť skutku ostala zachovaná, preto námietka obvineného v tomto smere dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku celkom zjavne nezakladá.

47. Pokiaľ obvinený namieta interpretáciu výpovede svedkyne Q. K., táto námietka nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keďže ide o námietku skutkového charakteru, ktorá je z dovolacieho prieskumu vylúčená, ako to bolo vyššie uvedené.

48. Obvinený ďalej namietal, že súdy nižšieho stupňa ignorovali jeho ťažké zdravotné postihnutie v oblasti zraku, ktorá námietka by mohla založiť dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ by sa súd prvého stupňa, resp. krajský súd návrhom obvineného na doplnenie dokazovania v tomto smere nezaoberali, resp. by vykonanie takého dokazovania odmietli bez relevantného odôvodnenia.

49. Navyše podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g)

nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

50. Zo spisu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 4 T 119/2021, vyplynulo, že obvinený ani v reakcii na doručenie obžaloby, ani počas vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo v 27. januára, 15. februára a 7. marca 2022 a ani osobitným podaním nepoukázal na svoje zdravotné postihnutie v oblasti zraku a ani v tomto smere nenavrhol doplniť dokazovanie. Rovnako tak ani z odôvodnenia odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa spísaného obvineným, ani z odôvodnenia odvolania spísaného obhajcom obvineného a ani z priebehu konania verejného zasadnutia o odvolaní obvineného nevyplýva, že by obvinený svoju obhajobu založil na svojom zdravotnom postihnutí v oblasti zraku, resp. že by v tomto smere navrhol doplniť dokazovanie.

51. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvého stupňa a ani krajský súd nepochybili, pokiaľ sa zdravotným postihnutím obvineného vo svojich rozhodnutiach nezaoberali a táto námietka obvineného nezakladá žiaden dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

52. Obvinený tiež namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu ustáleného skutku a v tejto súvislosti uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby.

53. K námietke obvineného ohľadom nesprávnej právnej kvalifikácii zisteného skutku je potrebné uviesť, že zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona spácha ten, kto sa dopustí konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, a ktorého sa dopustil v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a čin spácha na chránenej osobe - blízkej osobe, pričom k dokonaniu trestného činu nedôjde.

54. Zo skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že obvinený zhodil poškodenú v obývacej izbe na zem a začal ju kopat' a následne ju nožom a potom aj nožnicami opakovane bodal do tela po tom, ako ju predtým zhodil na dlažbu balkóna, kde sa presunula z obývacej izby a prestal až po tom, ako ho Q. K. udrela francúzskou barlou po chrbte, pričom poškodenej spôsobil zranenia presne špecifikované v skutkovej vete. Z opisu zranení uvedených v skutkovej vete síce vyplýva, že zranenia, ktoré mal obvinený poškodenej spôsobiť, nemajú charakter ťažkej ujmy na zdraví, avšak z opisu konania obvineného, ktorý poškodenú nožom a nožnicami opakovane, nekontrolovateľne bodal okrem iného do brucha vpravo, do oblasti prs vľavo, ľavého podpažšia, teda oblastí, kde sú uložené, ako je to všeobecne známe a ako to plynie aj z podaného znaleckého posudku (číslo 41/2021), životne dôležité orgány ako pečeň, pľúca, srdce, veľké cievy, a to silou väčšej intenzity, ktorá síce nie je v skutku výslovne uvedená, ale je zrejma z popisu zranení, keďže na spôsobenie napríklad bodného kanála o hĺbke 5 cm v ľavej pazuche, bodnej rany prenikajúcej do brušnej dutiny, či spôsobenie zlomeniny 10. rebra vpravo je takáto sila (ako to napokon plynie aj z podaného znaleckého posudku číslo 41/2021) potrebná, teda z počtu a umiestnenia jednotlivých zranení na tele poškodenej, intenzity útoku, je zrejme, že obvinený bol minimálne uzročený s tým že takéto zranenie (v podobe ťažkej ujmy) môže obvinenej spôsobiť, keď navyše vo svojom útoku na poškodenú prestal pokračovať len preto, lebo mu v tom zabránila Q. K.

55. Pokiaľ ide o námietku obvineného, že mu nebol riadne dokázaný úmysel, najvyšší súd uvádza, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý obvinený v tejto súvislosti označil, nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek

doplňať a meniť (R 3/2011).

56. Na tomto mieste je potrebné poukázať na formuláciu skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa, kde je uvedený výpočet zranení poškodenej, ich umiestnenie a skutočnosť, že obvinený pri útoku na poškodenú použil dva predmety, a to najskôr nôž a potom nožnice. Z týchto skutkových zistení potom bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obvinený skutok spáchal z hľadiska neho zavinenia prinajmenšom v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, pretože vedel, že svojím konaním môže poškodenej spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, a pre prípad, že ju spôsobí, bol s tým uzrozumený. Správny je aj záver súdu prvého stupňa o spáchaní stíhaného zločinu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, pretože konanie obvineného bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a obvinený sa ho dopustil v úmysle ho spáchať, pričom k jeho dokonaniu nedošlo len vďaka zásahu svedkyne K.. Najvyšší súd preto uzatvára, že námietka obvineného o nesprávne právnej kvalifikácii stíhaného skutku dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nezakladá.

57. Zo záveru o správnej právnej kvalifikácii stíhaného skutku potom zároveň možno vyvodit', aj skutočnosť, že obvinenému nebol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, keďže páchatel'ovi zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 5 (päť) do 12 (dvanásť) rokov a obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Preto ani obvineným označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku celkom zjavne nie je daný.

58. Ani námietku obvineného týkajúcu sa nevykonania znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológia, ktorá (námietka) by podľa obvineného mala zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z dôvodu nesprávnej aplikácie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ako aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku z dôvodu nevykonania podstatného dôkazu najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú.

59. Uznesením vyšetrovatel'ky z 22. septembra 2021, sp. zn. ČVS: ORP-963/1-VYS-B2-2021 bola podľa § 142 ods. 1 Trestného poriadku do konania pribratá Mgr. O. M., znalkyňa z odboru psychológia, odvetvia klinická psychológia dospelých za účelom „posúdenia poškodenej“, pričom z oznámenia menovanej znalkyne (poznámka - nedatované, žurnalizované na č. l. 189) vyplýva, že poškodená sa po opakovanom telefonickom aj písomnom predvolaní na psychologické vyšetrenie nedostavila ani neospravedlnila v dňoch 4. októbra 2021 ani 18. októbra 2021. Znalecký posudok preto vypracovaný nebol, vyšetrovanie bolo ukončené aj bez jeho vypracovania a návrh obvineného na doplnenie vyšetrovania vyšetrovatel'ka zamietla ako nedôvodný.

60. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať, ako to už bolo vyššie uvedené, obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku (R 14/2015-II.). Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

61. Preto námietka obvineného dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku celkom zjavne nezakladá.

62. Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku je obvinený síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov

činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej voľby strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane R 116/2014).

63. Preto vyššie uvedená námietka obvineného by mohla zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prípade, ak by obvinený potom, čo v prípravnom konaní nebolo vyhovieť jeho návrhu na doplnenie vyšetrovania, v konaní pred súdom navrhoval doplniť dokazovanie znaleckým vyšetrením poškodenej znalcom z odboru psychiatria a súdy by na taký návrh nereagovali vôbec, respektíve by ho zamietli bez relevantných dôvodov.

64. Zo spisu súdu prvého stupňa však vyplýva, že obvinený takýto návrh na doplnenie dokazovania v súdnom konaní nepredložil, a to ani v reakcii na doručenie obžaloby, ani počas priebehu hlavného pojednávania a ani pred vyhlásením dokazovania za skončené na hlavnom pojednávaní konanom 7. marca 2022 (vzhľadom na to, že obvinený v záverečnej fáze hlavného pojednávania nezopakoval svoj návrh na doplnenie dokazovania znaleckým vyšetrením poškodenej, predložený ešte v prípravnom konaní, vyjadril tak svoju vôľu, že tento návrh berie späť, netrvá na ňom). Obvinený dokonca v odôvodnení svojho odvolania v reakcii na znalecký posudok č. 52/2021 vypracovaný MUDr. S. W., znalkyňou z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria uviedol, že sklony poškodenej k sebapoškodzovaniu vôbec nie sú vylúčené, čo by sa dalo bližšie skúmať a zisťovať, keby sa dostavila na psychologické vyšetrenie, na ktoré bola riadne predvolaná, avšak aj tieto závery postačia na podporu pravdivosti jeho výpovede. Najvyšší súd preto uzatvára, že námietka obvineného k nezabezpečeniu psychologického znaleckého posudku k poškodenej nezakladá ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

65. Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ani tento predmetná námietka nezakladá, a to s poukazom na argumentáciu uvedenú v bode 29 tohto uznesenia.

66. Obvinený ďalej namietal naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nesprávnou aplikáciou § 206 Trestného poriadku, pretože podľa jeho názoru mu bolo obvinenie vznesené predčasné.

67. K uvedenej námietke najvyšší súd uvádza, že podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku policajt vydá bez meškania uznesenie o vznesení obvinenia v prípade, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Vznesenie obvinenia je tak výsledkom myšlienkového procesu policajta, do ktorého súd v prípravnom konaní nemá možnosť zasahovať, pričom problematickým by sa mohlo stať, pokiaľ by bolo arbitrálne, bez náležitého odôvodnenia, alebo pokiaľ by z neho vyplýval extrémny nesúlاد právnych záverov s oznámenými alebo zistenými skutočnosťami, resp. pokiaľ by policajt k záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba dospel bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z oznámených alebo zistených skutočností by pri žiadnej možnej interpretácii nebolo možné dospieť k záveru, že trestný čin mala spáchať osoba, ktorej vznesol obvinenie.

68. Dovolateľovi bolo obvinenie vznesené uznesením vyšetrovateľa z 13. septembra 2021, sp. zn. ČVS: ORP-963/1-VYS-B2-2021, v ktorom vyšetrovateľ poukázal najmä na ohliadku miesta činu a zaistené stopy, úradné záznamy operatívnych pracovníkov, výsluch svedkyne Q. K., predbežnú lekársku právu a dobrovoľné vydanie vecí, pričom dospel k záveru, že zo zhromaždeného spisového materiálu, vykonaním procesných úkonov a zabezpečených dôkazov preukázateľne vyplýva, že obvinený svojim násilným správaním ublížil svojej manželke a z okolností objektívnej povahy, resp. vonkajších prejavov

skutku možno jednoznačne usudzovať, že jej chcel úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Najvyšší súd preto uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za predčasne vydané a ani za arbitrárne, jeho závery a úvahy sú logické, opierajúce sa o primeraný objem informácií s primeranou výpovednou hodnotou, preto námietka obvineného v tomto smere celkom zjavne nezakladá ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný.

69. Čo sa týka námietok obvineného vo vzťahu k jeho väzobnému stíhaniu, k tomu je potrebné uviesť, že v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku osobou oprávnenou podať dovolanie pre porušenie ustanovení Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe je len minister spravodlivosti, preto sa najvyšší súd týmito námietkami bližšie nezaoberal.

70. K výhradám obvineného spočívajúcim v tom, že výsledky vyšetrovania neodôvodňovali jeho postavenie pred súd, a teda došlo k nesprávnemu použitiu ustanovenia § 234 ods. 1 Trestného poriadku, je potrebné uviesť, že nenapĺňajú žiaden dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Sankciou za takýto prípadný nesprávny postup prokurátora totiž môže byť v zásade len to, že v konaní pred súdom dôjde k oslobodeniu obvineného spod obžaloby. Podanie obžaloby je výsledkom úvahy prokurátora, pritom súd nie je oprávnený obžalobu prokurátora odmietnuť len preto, že jeho (prokurátorov) záver o tom, že výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, je nesprávny. Sankciou za takúto nesprávnu úvahu prokurátora je neunesenie dôkazného bremena na hlavnom pojednávaní a oslobodenie obvineného spod obžaloby.

71. Rovnako tak žiadny dôvod dovolania nezakladá ani nespokojnosť obvineného s kvalitou právnej pomoci jeho obhajcu.

72. Z nezávislosti advokácie (právnickej profesie) na štáte vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a obvineným, či už mu bol obhajca pridelený v režime právnej pomoci poskytovanej štátom, alebo si ho platí klient sám. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú zmluvné štáty/príslušné vnútroštátne orgány povinné zasiahnuť iba vtedy, ak nedostatky na strane ustanoveného obhajcu sú očividné, alebo ak sú na ne dostatočne upozornené iným spôsobom [rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Kamasinski proti Rakúsku, Shekhov proti Rusku), pričom to isté platí potom i pre obhajcu zvoleného obvineným (rozsudok vo veci Imbrioscia proti Švajčiarsku)].

73. Z relatívnej nezávislosti výkonu advokátskej praxe vyplýva, že štát advokáta neriadi a nenesie zodpovednosť za jeho činy (rozsudok ESLP vo veci Alvarez Sanchez proti Španielsku). Pokiaľ sa však obhajca dopustí zjavnej procesnej chyby, v dôsledku ktorej by malo dôjsť k odmietnutiu podaného opravného prostriedku, mal by príslušný súd prijať určité pozitívne opatrenia - napr. vyzvať právneho zástupcu, aby svoj omyl napravil (rozsudok ESLP vo veci Czekalla proti Portugalsku, Andreyev proti Estónsku).

74. Neexistuje ústavne zaručené právo na zmenu ustanoveného obhajcu, pokiaľ si tento plní svoje povinnosti (rozsudok ESLP vo veci Erdem c/a Nemecko, 1999, sťažnosť č. 38321/97 alebo rozhodnutie Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Östergren proti Švédsku, 1991, sťažnosť č. 13572/88).

75. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že povinnosť súdu zasiahnuť do vzťahu medzi obvineným a obhajcom vzniká až vtedy, ak je jednoznačne, na prvý pohľad zrejmé, že obhajca si svoje povinnosti hrubým spôsobom zanedbáva. To však nie je prípad prejednávanej veci. Obvinený v podanom dovolaní nepredložil žiadnu relevantnú argumentáciu o nedostatočne proaktívnom či odbornom prístupe obhajcu, či o zjavnej prospešnosti, hospodárnosti a účelnosti nevyužitého právneho prostriedku, ktorá by avizovala potrebu zásahu zo strany súdu.

76. Pokiaľ ide o hodnotenie dokazovania, najmä týkajúce sa záverov súdu prvého stupňa a krajského súdu o priebehu skutku, či výpovede svedkyne Q. K., najvyšší súd opakovane uvádza, že tieto námietky

obvineného majú povahu skutkových námietok, pričom najvyšší súd v konaní o dovolaní nie je oprávnený skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku a ani ho meniť. Tieto námietky preto nezakladajú žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

77. Čo sa týka námietky obvineného k aplikácii zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ („in dubio pro reo“), táto taktiež súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotením dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné.

78. Vzhľadom na to, že obvinený Z. Z. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), ale ani písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

79. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.